

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: MJM – agro, spol. s r.o.**, sídlem Litovel, Cholinská 1048/9, IČ 47973579, zastoupeného Mgr. Danou Dvořákovou, advokátkou se sídlem v Litověli, Cholinská 1048/19, **proti žalovanému: Odvolacímu finančnímu ředitelství**, Masarykova 31, Brno, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 10.2.2012, č.j. 1680/12-1200-506330,**

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 10.2.2012, č.j. 1680/12-1200-506330, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutím Finančního úřadu v Děčíně (dále jen „správce daně“) ze dne 28.7.2011, č.j. 142099/11/178913501506, ze dne 28.7.2011, č.j. 142107/11/178913501506, ze dne 27.7.2011, č.j. 141741/11/178913501506, ze dne 30.8.2011, č.j. 155944/11/178913501506, ze dne 30.9.2011, č.j. 163043/11/178913501506, ze dne 30.9.2011, č.j. 163078/11/178913501506, ze dne 8.12.2011, č.j. 189961/11/178913501506, kterými správce daně rozhodl podle § 237 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), o stížnostech žalobce na postup plátce daně, a to společnosti ČEZ Distribuce, a.s. (dále jen „plátce daně“) při výběru odvodu z elektřiny ze slunečního záření (dále jen „odvod“) podle ustanovení § 7a a násl.

zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o podpoře“). Současně se žalobce domáhal i zrušení výše uvedených rozhodnutí Finančního úřadu v Děčíně o stížnosti žalobce.

Dne 1.1.2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. Podle ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), ve spojení s ustanoveními § 5 a § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o finanční správě se od 1.1.2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství.

Žalobce v podané žalobě podrobně zrekapituloval průběh daňového řízení. Žalobce předně napadl zjevnou nesprávnost výroku samotného žalobou napadeného rozhodnutí, neboť odvoláním napadené rozhodnutí správce daně č.j. 163043/11/178913501506 nebylo vydáno dne 29.9.2011, ale dne 30.9.2011. Nesprávnost označeného rozhodnutí, jež bylo napadaným rozhodnutím žalovaného potvrzeno, činí napadené rozhodnutí nicotným. Dále žalobce namítl nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí spočívajícím v nedostatku důvodů. Žalobce ve všech svých odvoláních proti rozhodnutí správce daně řádně označil důkazy, jež považoval za rozhodné pro správná zjištění a správné právní posouzení věci. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný prováděl dokazování z části předložených důkazů, a to fakturami. Původní žalovaný se ovšem v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal s důkazními návrhy žalobce, přestože v rámci odvolacího řízení provedl dokazování uvedenými daňovými doklady. Žalobce tak namítl porušení ustanovení o daňovém řízení, zejména pak ust. § 115 daňového řádu. Žalobce se neztotožnil ani s právním hodnocením věci původním žalovaným. Původní žalovaný měl posoudit argumentaci žalobce a pro neústavnost neaplikovat ustanovení o odvodu. Ve vztahu k argumentaci protiústavnosti žalobce plně odkázal na návrh ve věci vedené u Ústavního soudu pod sp.zn. Pl. ÚS 17/11. Je nepochybné, že důvodem přijetí zákona č. 402/2010 Sb. a zákona č. 346/2010 Sb. byla změna státem původně vytvořených garantovaných podmínek pro provozovatele obnovitelných zdrojů, v daném případě provozovatele fotovoltaických elektráren. Zákonem došlo ke zjevnému zkrácení státem garantovaných podpor. Připuštění zásahů do důvěry v právo či legitimní očekávání, v této souvislosti i připuštění nepravé retroaktivity, lze dle Ústavního soudu akceptovat pouze výjimečně. Ústavní soud v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva uvedl, že ochrana legitimního očekávání je majetkovým nárokem, který byl individualizován právním aktem a nebo je individualizovatelný přímo na základě právní úpravy. Kvůli němu žalobce v souladu s platnou legislativou vybudoval výrobu elektřiny, když při ekonomických analýzách vycházel z platné právní úpravy bez vědomosti či očekávání její náhlé změny se zpětnými účinky. Žalobce nemohl vědět či očekávat tak významnou a zpětnou regulaci zákonných nároků. Dodatečné snížení výše podpory odvodem ve výši 26 % znamenalo pro žalobce významný zásah do očekávaného finančního toku. Žalobce považuje ustanovení článku I bod 2, 3, článku II bod 2 a článku III zákona č. 402/2010 Sb. za ustanovení v rozporu se čl. 1 odst. 1, 2 Ústavy, čl. 3, 4, 11 odst. 1, popřípadě čl. 26 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 Dodatkového protokolu. Žalobce považuje ust. § 7a zákona o podpoře za diskriminační. Takovéto ustanovení je jednoznačně v rozporu s ústavně zaručenými právy a překračuje ústavní princip rovnosti. Podle názoru žalobce i ustanovení článku II bod 2 zákona č. 346/2010 Sb. vykazuje znaky neústavnosti a rozporu se

čl. 1 odst. 1 Ústavy, čl. 4 Listiny základních prav a svobod. Žalobce legitimně očekával zachování daňových pravidel vztahujících se k předmětnému řízení, tj. osvobození příjmů plynoucích z provozu zařízení, a to v kalendářním roce uvedení do provozu a dále v následujících pěti letech. Ustanovením článku II bod 2 zákona č. 346/2010 Sb., kterým byla daňová pravidla změněna, byla důvěra žalobce v právo značně zasažena. Zásah změnou daňových povinností je pro žalobce zničením samotné podstaty majetku a to zejména s ohledem na charakter podnikatelské činnosti žalobce a důvod, proč žalobce budoval výrobní elektriny z obnovitelných zdrojů. Změnou práv a povinností zákonem č. 402/2010 Sb. a zákonem č. 346/2010 Sb. došlo ke zneužití práva a povinností ke zcela jiným účelům, než pro který byla původně zákonem stanovena, a to nikoliv k účelu ochrany životního prostředí a trvalému zvyšování podílu obnovitelných zdrojů, ale k účelu získání vyšších příjmů do státního rozpočtu a omezení výše případných zisků subjektů práva. Závěrem žalobce navrhl celou řadu důkazů, a to zejména rozhodnutí z předchozího správního řízení, územní souhlas s umístěním stavby, kolaudační souhlas, žádost o uzavření smlouvy, smlouvu o připojení výrobní elektriny, stanovisko k žádosti o připojení výrobní, smlouvu o uzavření budoucí smlouvy, smlouvu ze dne 29. prosince 2010, kupní smlouvu ze dne 18. 6. 2010, vyjádření obce Velký Týnec, fakturami, žádostmi o podání vysvětlení, stížnostmi na postup plátce daně a odvoláními.

Původní žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu. K tvrzené nepřekoumatelnosti uvedl, že špatné uvedení data vydání rozhodnutí nezakládá podmínky pro stanovení nicotnosti podle ust. § 102 daňového řádu, neboť došlo ke zřejmé chybě v psaní. Žalobce v postavení odvolatele v žádném ze svých odvolání nebo jejich doplnění nenavrhoval provést dokazování v odvolacím řízení, navrhoval pouze zrušení odvolání v plném rozsahu. Původní žalovaný neprovedl žádné dokazování a z tohoto důvodu ani nenastala situace předpokládaná ust. § 115 odst. 1 odst. 2 daňového řádu, a proto nebylo s čím žalobce seznamovat.

Uvedl, že při svém rozhodování postupoval v postavení odvolacího orgánu důsledně v souladu s daňovým řádem, zejména s ust. § 114 odst. 2 a odst. 3 daňového řádu. Řízení, z něhož vzešla odvoláním napadená rozhodnutí, nebylo zatíženo vadami a takovými vadami netrpí ani samotná rozhodnutí, která jsou současně i věcně správná. Proto nezbylo původnímu žalovanému než odvolání zamítnout a napadená rozhodnutí potvrdit podle ust. § 116 odst. 1 písm. c) daňového řádu. Žalobce uplatňuje prakticky stejné námitky jako ve svém odvolání, a proto lze odkázat na odůvodnění rozhodnutí původního žalovaného, proti kterému žaloba směřuje. Podstata námitek spočívá tedy v tom, že je protiústavní vlastní právní norma, a proto neměla být správním orgánem, potažmo plátcem odvodu vůbec použita a srážka odvodu neměla být provedena, neboť je tak nepřipustně zasaženo do majetkových práv, v daném případě nalézajícím výraz v ochraně očekávání budoucích výnosů. V projednávané věci nenastal stav, kdy by byla potlačena zásada právní jistoty. Je třeba vyjít ze základní premisy, že stát k naplnění svých funkcí potřebuje prostředky a základním způsobem jejich opatřování je výběr daní a poplatků. Konkrétní okolnosti, a to jak postupy vlastní správy daní, tak především určení daní a poplatků musí reagovat na konkrétní společenskou situaci. V projednávané věci nedošlo u správce daně ani u původního žalovaného v postavení odvolacího orgánu ke změně v postoji ani v rozhodovací činnosti. Správní orgány aplikovaly platnou právní normu na daný stav dopadající. Aplikovaly tuto normu jediným způsobem, jak dovoluje veškerý možný výklad, zejména jazykový. Zákon o podpoře ve znění novely č.

402/2010 Sb. je souladný s ústavním pořádkem a v jeho souladu bylo postupováno a rozhodováno.

Dle původního žalovaného je povinností správních úřadů vycházet z platné právní úpravy. V tomto kontextu je třeba považovat rozhodnutí původního žalovaného za správné. Původní žalovaný uvádí, že není povolán posuzovat platnost právní normy ani soulad právní normy s ústavním pořádkem České republiky. Rozhodnutí správce daně ani rozhodnutí původního žalovaného a řízení, která přecházela vydání předmětných rozhodnutí, nelze nic vytknout. Za tohoto stavu, když není žalovaný kompetentní posuzovat ústavnost zákona, není na místě ani zvažovat argumenty tvrzené neústavnosti zákona. Původní žalovaný poukazuje na skutečnost, že žalobce ve své podstatě nezpochybňuje jednotlivá zjištění správce daně vtělená do žalobou napadeného rozhodnutí a nezpochybňuje ani vlastní aplikaci zákona č. 402/2010 Sb., jak ji správní orgány provedly, ale namítá nezákonnost, potažmo neústavnost vlastního právního předpisu a tedy neústavnost zavedení odvodu za elektřinu ze slunečního záření. Povinností správních orgánů je důsledně aplikovat právní normu, která na daný stav dopadá. Není jistě pochyb, že zákon č. 402/2010 Sb. prošel zákonným procesem své tvorby. Na skutečnosti, že předmětná novela zákona o podpoře je platnou součástí právního řádu nemůže nic změnit ani skutečnost, že byl skupinou senátorů podán Ústavnímu soudu návrh na zrušení tohoto právního předpisu. Původní žalovaný zdůraznil, že zákon byl v době vydání rozhodnutí platný a účinný a proto byl aplikován daňovými orgány v plném rozsahu. V takové skutečnosti nelze dle žalovaného spatřovat pochybení daňových orgánů.

Původní žalovaný trvá na tom, že zavedení daně, poplatku či odvodu a následná změna parametrů, na jejichž základě byly dříve stanoveny, jistě nelze samo o sobě považovat za porušení ústavního principu ochrany vlastnictví. Stát je jistě oprávněn daně, poplatky a odvody vybírat a jejich stanovení nemůže být již z povahy věci chápáno jako neměnné a běžná praxe je naopak potvrzením toho, že dochází neustále v daňové soustavě ke změnám, zejména změnám sazeb daní a odvodů, nebo zavádění odvodů a daní nových. Takový postup není ani popřením zásady legitimního očekávání. Závěrem odkázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11, s nímž se plně ztotožnil.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť žalovaný a žalobce s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si vyžádal u žalovaného spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Nejprve se soud zabýval námitkami směřujícími proti tvrzeným vadám rozhodnutí a nicotností žalobou napadeného rozhodnutí. Ze správního spisu bezpochyby vyplývá ve vztahu k rozhodnutí č.j. 163043/11/178913501506, že bylo vydáno dne 30.9.2011. Toto prvoinstanční rozhodnutí je součástí správního spisu a je jednoznačně identifikováno číslem jednacím. Ačkoliv bylo špatně uvedeno datum jeho vydání, v žalobou napadeném rozhodnutí jedná se o zjevnou chybu v psaní podle § 104 odst. 1 daňového řádu, která může být z podnětu žalobce nebo z vlastní iniciativy žalovaného opravena postupem uvedeným v ustanovení § 104 odst. 2 daňového řádu. V daném případě se nejedná o podstatné porušení ustanovení o řízení, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., natož nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí.

K tvrzené nepřezkoumatelnosti soud uvádí, že ani tuto vadu rozhodnutí neshledal. Rozhodnutí původního žalovaného je dostatečně odůvodněno tak, že jsou seznatelné právní závěry původního žalovaného.

Žalobce namítl, že ve všech svých odvoláních proti rozhodnutí správce daně řádně označil a doložil důkazy, jež považoval za rozhodné, avšak původní žalovaný prováděl dokazování jen částí těchto důkazů, a to fakturami, aniž by se k ostatním návrhům vymezil podle § 102 odst. 4 daňového řádu a neseznámil žalobce s výsledky dokazování podle § 115 odst. 1 a 2 daňového řádu. K tomu soud konstatuje, že žalobce skutečně označil a doložil k jeho odvoláním a následně i k jejich doplněním listiny označené jako důkazy, a to kolaudační souhlas ze dne 7.10.2010, smlouvu o dodávkách elektřiny ze dne 29.12.2010, faktury č. 11002 až 11008, žádost o vysvětlení, odpověď plátce daně na žádost o vysvětlení, stížnost na postup plátce daně, rozhodnutí o stížnosti na postup plátce daně, vyjádření starosty obce Velký Týnec ze dne 23.4.2009, stanovisko společnosti ČEZ Distribuce, a.s., územní souhlas obce Velký Týnec ze dne 6.5.2010 a smlouvu o převodu práv a povinností ze dne 18.6.2010. Všechny tyto listiny byly a jsou však součástí správního spisu správce daně, neboť je žalobce již dříve předložil správci daně současně se svými stížnostmi na postup plátce daně. Co se týká v žalobou napadeném rozhodnutí zmiňovaných faktur, na jejichž použití jako důkazu odkazuje žalobce, je nutno konstatovat, že původní žalovaný jimi žádné dokazování nečinil a nebylo to ani třeba, neboť byly již součástí správního spisu správce daně. To vyplývá i ze samotného žalobou napadeného rozhodnutí, neboť ve vztahu k uvedeným fakturám je uveden odkaz na spisový materiál, nikoliv na nově provedené důkazy. Původní žalovaný tak žádné důkazy neprováděl a nebyl povinen ani s těmito listinami seznamovat žalobce podle § 115 odst. 2 daňového řádu. Je nutno dát za pravdu žalobci v tom, že se k listinám označeným jako důkazy a přiloženým k odvolání a jeho doplnění původní žalovaný nijak nevyjádřil, resp. neuvedl, že již jsou součástí správního spisu a není důvod jimi provádět dokazování, avšak tuto vadu soud nehodnotí jako vadu ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, neboť z opětovného předložení týchž dokladů nové závěry učinit nelze.

Po vypořádání procesních námitek mohl soud přejít k meritornímu přezkumu v dané věci.

Soud podotýká, že otázkou souladu úpravy odvodu z elektřiny ze slunečního záření s ústavním pořádkem se podrobně zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 15.5.2012 sp. zn. Pl. ÚS 17/11, www.usoud.cz, na který soud v plném rozsahu odkazuje. Ústavní soud nevyhověl návrhu skupiny senátorů na zrušení části zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů

upravující tzv. solární odvod. Na závěr zmíněného nálezu však dodal, že „*při abstraktním přezkumu ústavnosti není schopen objektivně prokázat nebo hypoteticky vymodelovat všechny myslitelné situace, které napadená ustanovení v individuálním případě mohou vyvolat. Předmětem posouzení tedy nyní nemohou být ani specifické případy jednotlivých výrobců, u nichž s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, s přihlédnutím k míře podnikatelského a ekonomického rizika může Ústavní soud své posouzení upřesnit v budoucnu.*“ Podle Ústavního soudu totiž zjevně „*nelze vyloučit, že v individuálních případech dolehne některé z napadených ustanovení na výrobce jako likvidační („rdousící efekt“) či zasahující samotnou majetkovou podstatu výrobce v rozporu s čl. 11 Listiny – tedy protiústavně. Zde bude nutno hodnotit jak dodržení garancí ve smyslu § 6 odst. 1 zákona č. 180/2005 Sb. v jejich dlouhodobém (patnáctiletém) trvání, tak okamžité (průběžné) účinky napadených ustanovení, aby byl v takovém výjimečném případě vzniklý nárok ochráněn.*“ Pro takové specifické případy pak zavázal obecné soudy „*udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složité*“ (bod 88. nálezu).

Následně tak otázka, jak vyložit uvedený příkaz Ústavního soudu, aby obecné soudy udělaly „*vše pro spravedlivé řešení*“, tj. v jakém řízení má být hodnocena ústavnost aplikace solárního odvodu v konkrétních případech. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu usnesením ze dne 17.12.2013, 1 Afs 76/2013, publ. Sb.NSS č. 3000/2014, www.nssoud.cz, dovodil, že institut stížnosti na postup plátce daně není za stávající právní úpravy nástrojem, který by umožnil správci daně posuzovat věc s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem a v odůvodněných případech poskytl poplatníkovi efektivní ochranu. Rozšířený senát konstatoval, že stížnost dle § 237 daňového řádu představuje specifický prostředek obrany poplatníka vůči plátcu daně při uplatňování srážkové daně. Jedná se o ochranu před nezákonným postupem plátce, o nástroj určený pro „řešení sporu mezi plátcem a poplatníkem“, který slouží zejména k tomu, aby byl postup plátce podroben kontrole státní moci a poplatník byl před případným nezákonným postupem plátce prostřednictvím konečného rozhodnutí správce daně ochráněn. Dle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu by bylo absurdní klást na plátce povinnost, nota bene bez jakékoliv psané právní úpravy, aby sám posuzoval likvidační účinky solárního odvodu na poplatníka.

I kdyby se tento institut aplikoval na solární odvod pouze přiměřeně a žádost o vysvětlení adresovaná plátcu byla jen jakýmsi formálním krokem pro následné uplatnění stížnosti u správce daně, umožňuje § 237 odst. 3 daňového řádu správci daně přezkoumat pouze postup plátce, tj. zda plátce při srážce solárního odvodu postupoval v souladu se zákonem o podpoře. Ten kromě osvobození malých výrobců nepřipouští žádné výjimky, na základě kterých by byl plátce odvodu své zákonné povinnosti zproštěn, jinými slovy neobsahuje žádný zvláštní mechanismus, jenž umožní individuální přístup k výrobcům. V této fázi nalézacího řízení tedy nemá správce daně zákonnou možnost provádět správní úvahu, na jejímž základě by mohl v konkrétním případě modifikovat výši solárního odvodu. Podle rozšířeného senátu by tak bylo z ústavního hlediska a s ohledem na požadavky dělby moci přinejmenším problematické, aby neexistenci psané právní úpravy nahradila bez dalšího moc soudní.

Správní soudy, jejichž úkolem je ochrana subjektivních veřejných práv a v širším smyslu kontrola činnosti moci výkonné, nemohou bez dalšího moc výkonnou nahrazovat. I proto jsou správní soudy koncipovány jako soudy přezkumné a nikoliv jako soudy nalézací. Pokud by správní soudy byly oprávněny rozhodovat namísto moci výkonné o veřejných

subjektivních právech osob, znamenalo by to faktickou zbytečnost existence moci výkonné. In concreto jestliže daňové subjekty nemohou v řízení o stížnosti na postup plátce daně tvrdit a prokazovat likvidační důsledky odvodu či nedodržení garantované doby návratnosti, avšak tyto skutečnosti by mohly být zkoumány a prokazovány v následném řízení o správní žalobě proti daňovým rozhodnutím, stalo by se rozhodování daňových orgánů čistě formálním. Rozhodování o odvodu a jeho výši by se tak zcela přesunulo na správní soudy, což by bylo zjevným porušením principu dělby moci.

Soudu tak nezbyvá než žalobce odkázat na závěry vyslovené rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v usnesení sp. zn. 1 Afs 76/2013, podle nichž je za stávající právní úpravy nejprůběhavějším prostředkem k zohlednění individuálních účinků solárního odvodu vyměřeného podle zákona, leč dopadajícího rdousícím způsobem na jednotlivce, institut prominutí daně. Jeho úprava je obsažena předně v ustanovení § 259 daňového řádu, které předpokládá, že nárok na prominutí daně či jejího příslušenství, jakož i pravomoc k tomuto prominutí založí některému z orgánů veřejné moci buďto jednotlivé zákony nebo přímo daňový řád. Zákon o podpoře však neupravuje ani institut prominutí solárního odvodu, včetně případných hmotně-právních podmínek, ani pravomoc správců daně k jeho promíjení. Předpokladem takového řešení by tedy muselo být naplnění pokynu Ústavního soudu zákonodárci, aby vytvořil vhodný mechanismus, který by umožnil individuální přístup k výrobcům, na něž dopadly likvidačním způsobem účinky právní úpravy. Je tedy primárně na zákonodárci, aby v zákoně stanovil orgánu veřejné moci (ať již kterémukoliv stupni správce daně) pravomoc zcela nebo částečně prominout předmětnou daň.

Lze tedy uzavřít, že bez ohledu na to, zda žalobce svá tvrzení a důkazy o protiústavnosti odvodu a jeho likvidačním dopadu na svou osobu uplatnil v daňovém řízení nebo v řízení před soudem, nemohly tyto skutečnosti být v těchto řízeních jakkoliv zohledněny a nemohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a ani je nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a

kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 2. července 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová